

Kohtuasi C-3/21

Eelotsusetaotlus

Saabumise kuupäev:

4. jaanuar 2021

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

High Court (kõrge kohus, Iirimaa)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

30. november 2020

Kaebaja:

FS

Vastustajad:

Chief Appeals Officer

Social Welfare Appeals Office

Minister for Employment Affairs

Minister for Social Protection

HIGH COURT (KÕRGE KOHUS)

KOHTULIK KONTROLL

[...]

KOHTUASJAS, MILLE POOLED ON:

FS

KAEBAJA

JA

**CHIEF APPEALS OFFICER, SOCIAL WELFARE APPEALS OFFICE,
MINISTER FOR EMPLOYMENT AFFAIRS JA MINISTER FOR SOCIAL
PROTECTION**

VASTUSTAJAD

**KOHTUOTSUS, mille tegi kohtunik Richard Humphreys reedel,
6. novembril 2020**

1. Selles kohtuasjas seisneb lõplik küsimus selles, kas kaebajal oli õigus saada tagasiulatuvalt Iiri ja Rumeenia lapsetoetuse vahet ajavahemiku eest, mis algas tema saabumisest Iirimaale 2016. aasta novembris/detsembris ja lõppes Iiri lapsetoetuse avalduse esitamisega 16. jaanuaril 2018.

Põhikohtuasja asjaolud

2. Kaebaja (neiupõlvenimi FZ) on sündinud 1989. aasta juulis Rumeenias Transilvaania piirkonnas Năsăudis. Ta on sünnijärgne Rumeenia kodanik ja liidu kodanik alates Rumeenia ühinemisest Euroopa Liiduga 2007. aastal.

3. 12. augustil 2012 abiellus ta C-D.S-iga. Abielust sündis 2015. aasta detsembris laps P-L.S. Samal kuul esitas kaebaja taotluse Rumeenias makstava lapsetoetuse vaste saamiseks ning see rahuldati 2015. aasta detsembris või 2016. aasta jaanuaris.

4. Kaebaja abikaasa kolis 2016. aasta oktoobris Iirimaale, et asuda tööle tervishoiutöötajana. Ta ei esitanud taotlust lapsetoetuse saamiseks. Kaebaja ja laps kolisid Iirimaale 2016. aasta novembris või detsembris ja naine jätkas Rumeenia lapsetoetuse saamist, kuid ei esitanud taotlust Iiri lapsetoetuse saamiseks.

5. 10. jaanuaril 2018 täitis ta lapsetoetuse taotlemise vormi ning minister sai selle kätte 16. jaanuaril 2018 (taotluse esitamise kuupäevaks loeti viimane kuupäev). Vormi 7. osa käsitleb hilinenud taotlusi, mille puhul taotlus esitatakse rohkem kui kaksteist kuud pärast seda kuud, mil taotleja või [tema] abikaasa asus sellesse riiki elama. Seal on kirjas taotluse hilinemise põhjused, juhul kui taotletakse raha maksmist tagasiulatuvalt. See osa vormist oli jäetud tühjaks, seega ei avaldanud kaebaja vähemalt esialgu konkreetselt soovi saada makseid tagasiulatuvalt. Taotlus rahuldati 2018. aasta veebruaris ja umbes samal ajal lõpetati Rumeenia lapsetoetuse maksmine.

6. 13. augustil 2018 taotles kaebaja otsuse ümbervaatamist 2005. aasta konsolideeritud sotsiaalhoolekandeseaduse (Social Welfare Consolidation Act 2005) § 301 alusel põhjendusega, et tema puhul oleks tulnud kaaluda tagasiulatuvat maksmist. 22. augustil 2018 jäeti taotlus rahuldamata. Seejärel esitas kaebaja 29. augustil 2018 vaide, kuid see jäeti 12. veebruaril 2019 rahuldamata. [lk 2]

7. Praeguses menetluses esitati 10. mail 2019 põhjendused, eeskätt 12. veebruari 2019. aasta otsuse *certiorari* (kohtuliku kontrolli) taotlus koos tuvastamishagiga ja nõue, et asjas esitataks eelotsusetaotlus Euroopa Liidu Kohtule. [...] [menetluslikud küsimused]

Asjakohased liidu õigusnormid

8. Asjakohane liidu õigusakt on määrus (EÜ) nr 883/2004 koos muudatustega, mida rakendatakse määrusega (EÜ) nr 987/2009. Sellele eelnesid nõukogu 16. detsembri 1958. aasta määrus nr 4 (EÜT 30, lk 597) ja määrus (EMÜ) nr 1408/71, mida rakendati määrusega (EMÜ) nr 574/72.

9. Määruse (EÜ) nr 883/2004 peamised sätted on järgmised.

- i) Preambuli põhjenduses 12 on märgitud, et *„[p]roportsionaalsust silmas pidades tuleks hoolega tagada, et faktide või juhtumite võrdsustamine ei põhjustaks objektiivselt õigustamatuid tulemusi või samaliigiliste hüvitiste kattumist sama perioodi eest.“*
- ii) Artikli 76 lõikes 4 on muu hulgas sätestatud nõue, et taotlejad peavad teavitama pädeva liikmesriigi ja elukohajärgse liikmesriigi asutusi esimesel võimalusel muudatustest nende isiklikus või pereolukorras, mis mõjutab nende õigust hüvitistele määruse alusel.
- iii) Artikli 76 lõikes 5 jätkatakse, et teabekohustuse mittetäitmisel võidakse kohaldada proportsionaalseid meetmeid kooskõlas riigisiseste õigusaktidega, kuid sellegipoolest on need meetmed samaväärsed samasugustes olukordades riigisiseste õigusaktide alusel rakendatavatega ja ei põhjusta taotlejatele erakordseid raskusi neile käesoleva määrusega antud õiguste rakendamisel ega muuda seda võimatuks.
- iv) Artiklis 81 on sätestatud, et *„[i]ga taotlus, avaldus või kaebus, mis ühe liikmesriigi õigusaktide rakendamiseks tuleks esitada selle liikmesriigi võimuorganile, asutusele või kohtule teatava tähtaja jooksul, loetakse õigeaegselt esitatuks, kui see on sama tähtaja jooksul esitatud teise liikmesriigi vastavale võimuorganile, asutusele või kohtule. Sellisel juhul saadab taotluse, avalduse või kaebuse saanud võimuorgan, asutus või kohus selle viivitamata edasi esimesena nimetatud liikmesriigi pädevale võimuorganile, asutusele või kohtule kas otse või asjaomaste liikmesriikide pädevate võimuorganite kaudu. Selliste taotluste, avalduste või kaebuste esitamise kuupäev teisena nimetatud liikmesriigi võimuorganile, asutusele või kohtule loetakse nende pädevale võimuorganile, asutusele või kohtule esitamise kuupäevaks.“*

10. Määruses (EÜ) nr 987/2009 on põhjenduses 9 viidatud sotsiaalkindlustuse valdkonnale omasele keerukusele ning sedastatud, et see nõuab kõigilt liikmesriigi asutustelt [lk 3] erilisi jõupingutusi kindlustatud isikute huvides, et ei kahjustataks

isikute õigusi, kes ei ole edastanud oma taotlust või vajalikku teavet kooskõlas määrusega (EÜ) nr 883/2004.

11. Peamine kohtupraktika on järgmine.

- i) 23. oktoobri 1986. aasta kohtuotsuses van Roosmalen *vs.* Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Gezondheid (300/84, EU:C:1986:402) leidis Euroopa Kohus, et eelnenud määrust tuleb tõlgendada laialt.
- ii) 24. oktoobri 1996. aasta kohtuotsuses Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti) *vs.* Picard (C-335/95, EU:C:1996:415) asus Euroopa Kohus seisukohale, et taotluse korrektselt esitamata jätmise taotleja elukohariigi pädevatele asutustele ei takista kohaldamast hüvitise kulude jaotamise põhimõtet määruse nr 574/72 alusel. See näitab, et määruse eri elemendid võivad olla iseseisvalt kohaldatavad, nii et teatavate sätete järgimata jätmise ei pruugi kaasa tuua õiguste kaotamist.
- iii) 27. septembri 2012. aasta kohtuotsuses Partena ASBL *vs.* Les Tartes de Chaumont-Gistoux SA (C-137/11, EU:C:2012:593) leidis Euroopa Kohus, et määrust tuleb tõlgendada nii, et see aitaks kaasa võõrtöötajate võimalikult täieliku liikumisvabaduse saavutamisele.
- iv) 4. juuni 2015. aasta kohtuotsuses Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank *vs.* E. Fischer-Lintjens (C-543/13, EU:C:2015:359) on Euroopa Kohus sedastanud, et teabe esitamata jätmise ei too endaga tingimata kaasa sotsiaalkindlustuskaitse katkemist.
- v) 11. aprilli 2019. aasta kohtuotsuse Tarola *vs.* Minister for Social Protection (C-483/17, EU:C:2019:309) punktis 36 ja teisteski kohtuotsustes on Euroopa Kohus rõhutanud, et kui puudub viide liikmesriigi õigusele, tuleb liidu õigusnorme üldjuhul kogu liidus tõlgendada autonoomselt ja ühetaoliselt.

Iiri õiguse asjakohased sätted

12. Asjakohased liikmesriigi õigusnormid hõlmavad järgmist:

- i) 2005. aasta sotsiaalhoolekande konsolideerimise seaduse (Social Welfare Consolidation Act 2005) § 241 lõikes 1 on nõutud, et „*[i]ga isiku õigus saada mis tahes toetust eeldab toetuse saamiseks ettenähtud vormis taotluse esitamist.*“
- ii) 2005. aasta seaduse § 241 lõikes 4 on sätestatud, et isik, kes ei esita lapsetoetuse taotlust ettenähtud aja jooksul, kaotab õiguse taotleda makseid tagasiulatuvalt taotluse esitamise kuupäevale eelneva aja eest, „*välja arvatud juhul, kui otsust langetav ametnik või vaideametnik on veendunud, et taotluse esitamisega hilinemisel oli mõjuv põhjus.*“

- iii) 2005. aasta seaduse § 301 võimaldab otsuseid uuesti läbi vaadata ja taotleja kasutas edutult seda võimalust enne ametlikku edasikaebamist. **[lk 4]**
- iv) Ettenähtud aeg on 2005. aasta seaduse § 220 alusel kaksteist kuud alates õigustatud isikuks saamisest – vt 2007. aasta sotsiaalhoolekande (konsolideeritud nõuete, maksete ja kontrolli) määrus (Social Welfare (Consolidated Claims, Payments and Control) Regulations 2007) (S.I. nr 142, 2007) artikli 182 punkt k, lisatud 2008. aasta sotsiaalhoolekande (konsolideeritud nõuete, maksete ja kontrolli) määrusega (muudatus) (nr 3) (ettenähtud tähtaeg) (S.I. nr 243, 2008).

Vaidlustamise alused

13. Hulk põhjendustes esitatud väited ei anna iseenesest alust otsuse vaidlustamiseks või mis tahes muu nõude esitamiseks:

- i) väite i punktid 1 ja 2 on lihtsalt faktiväited;
- ii) väite i punkt 3 ja väite ii punkt 1 on lihtsalt õiguslikud seisukohad ning
- iii) väite iii punktid 1 ja 2 ei ole sisulised nõuded, vaid puudutavad kõrvalküsimumsi – nimelt eelotsuse taotluse esitamist Luksemburgi ja sellest tulenevat asja saatmist tagasi Chief Appeals Officerile (sotsiaalkindlustusalaste kaebuste käsitleja).

14. Seega on sisulisi hagi aluseid üksnes kolm: väite i punkt 4, väite ii punkti 2 esimene lõik ja väite ii punkti 2 teine lõik.

Aluse i punkt 4 – Rumeenia lapsetoetuse jätkuva saamise käsitlemata jätmise taotlusena määruse nr 883/2004 artikli [81] tähenduses

15. Selles väites väidetakse, et „[v]aidlust ei ole selles, et kaebajal on Rumeenias kehtiv taotlus, mis esitati peatselt pärast poja sündi. Esimesena nimetatud vastustaja eksis õigusnormi vastu, kui ta jättis tol hetkel Rumeenias kehtinud taotluse käsitlemata taotlusena Iiri lapsetoetuse saamiseks määruse nr 883/2004 artikli 81 alusel. Esimesena nimetatud vastustaja põhjendab seda asjaoluga, et Iiri taotlus oli esitatud hiljem. Sellega tõlgendatakse nimetatud sätet põhjendamatult kitsalt ja piiravalt, mis on ekslik ja vastuolus liidu õigusega. Rumeenias kehtivat taotlust oleks tulnud käsitleda taotlusena Iiri lapsetoetuse saamiseks alates kuupäevast, mil Iirimaast sai pädev liikmesriik (2016. aasta oktoober).“

16. See küsimus, olgugi mõnevõrra kallutatud sõnastuses, tõstatab siiski küsimuse liidu õigusest, mida käsitlen [...] allpool põhjalikumalt. Kaebaja läks oma argumentides sellest kaugemale, väites, et liikmesriiki sisenevaid liidu kodanikke tuleb teavitada nende üldisest õigusest taotleda hüvitisi, sealhulgas konkreetseid hüvitisi, mida neil võib olla õigus saada. Kõige muu kõrval on

kaebaja puhul selle punkti juures problemaatiline asjaolu, et ta üldse ei osundanud sellistele kohustustele, mistõttu igasugused sellekohased väited ei puutu absoluutselt praegusesse kohtuasja.

Väite ii punkti 2 esimene lõik – kas määruse nr 883/2004 artikkel 76 on kohaldatav

17. Selles aluses väidetakse, et „*juhul kui ühes liikmesriigis esitatud kehtiv taotlus loetakse määruse nr 883/2004 artikli 81 alusel vastuvõetavaks, on keeruline näha, kuidas oleks artikkel 76 praeguses menetluses kohaldatav.*“

18. Ehkki selle väite sõnastus on mõnevõrra ebapiisav ses mõttes, et kaebajal ei teki õigust kasutada õiguskaitsevahendit pelgalt seetõttu, et midagi on raske näha, on selle aluse põhisisu see, et artikli 76 nõuete täitmata jätmine ei too endaga kaasa määruse nr 883/2004 [lk 5] artikli 81 mittekohaldatavust, juhul kui see on muidu kohaldatav. See tõstatab küsimuse liidu õigusest, mida käsitlen [...] allpool põhjalikumalt.

Väite ii punkti 2 teine lõik – tõhususe põhimõtte rikkumine

19. Selles aluses väidetakse, et „*[t]eise võimalusena ja ilma et see piiraks eeltoodut [...] otsustas esimesena nimetatud vastustaja artikli 76 lõike 5 esimese osa kohaldamisel, et kuna taotleja ei täitnud oma kohustust teavitada asjakohastest muudatustest oma olukorras, tuli kohaldada liikmesriigi õigusaktidest tulenevaid proportsionaalseid meetmeid, mis on „võrdväärsed sarnastes olukordades riigisiseses õiguses kohaldatavate meetmetega“.* Esimesena nimetatud vastustaja väitis, et need meetmed kohalduvad võrdselt kõigile taotlejatele ja et need ei ole ebaproportsionaalsed. Siiski jättis esimesena nimetatud vastustaja arvesse võtmata määruse nr 883/2004 artikli 76 lõike 5 teise osa, milles on nõue, et „need meetmed [...] ei põhjusta taotlejatele erakordseid raskusi neile käesoleva määrusega antud õiguste rakendamisel ega muuda seda võimatuks.“ Just sellega on praegusel juhul tegemist, kuivõrd taotlus on muudetud võimatuks.“

20. Kui artikli 76 lõiked 4 ja 5 on kohaldatavad, võivad tekkida küsimused selle kohta, kas tulemus on ebaproportsionaalne või (teise võimalusena) rikub tõhususe põhimõtet. Põhjenduste §-s e esitatud õiguslike aluste seas ei ole alust tulemuse vaidlustamiseks ebaproportsionaalsuse tõttu, vaid need viitavad üksnes tõhususe põhimõttele. Tõsi, taotleti õiguskaitsevahendi kasutamist, sealhulgas kuulutamist, et sotsiaalkindlustusalaste kaebuste käsitleja eksis, kui leidis, et tulemus ei olnud ebaproportsionaalne, kuid vastustajad on sellele vastu vaieldud, öeldes, et alus sellise õiguskaitsevahendi kasutamise toetamiseks õigupoolest puudub. Kooskõlas täiesti mõistlike ja tavapäraste avalduste esitamise põhimõtetega pean selle vastuväitega nõustuma – õiguskaitsevahendist üksi ei piisa, kuna olemas peab olema ka seda toetav alus – ning seetõttu pean asuma seisukohale, et kaebaja ei saa praeguses avalduses edukalt tugineda ebaproportsionaalsuse väitele. Siiski on

kaebus tõhususe põhimõtte rikkumise kohta esitatud korrektselt ja selles tõstatatakse küsimus liidu õigusest, mida käsitlen allpool põhjalikumalt.

Liidu õiguse kohta tõusetuvad küsimused

21. Mulle tundub, et eeltoodud kolme sisulise väite põhjal tõusetub kolm küsimust liidu õiguse kohta, ning ma pean igal juhul asjakohaseks esitada Euroopa Kohtule ELTL artikli 267 alusel eelotsusetaotlus.

Esimene küsimus

22. Esimene küsimus: kas määruse nr 883/2004 artiklis 81 esitatud mõiste „taotlus“ hõlmab jätkuvat perioodilise hüvitise saamist esimeselt liikmesriigilt (kui hüvitist peaks tegelikult maksma teine liikmesriik) iga kord, kui seda hüvitist makstakse, isegi pärast algset taotlust ja esimese riigi algset otsust hüvitist maksta[?]

23. Selle küsimusega on seotud järgmised seisukohad:

- i) Kaebaja on seisukohal, et taotluse mõiste tõepoolest sisaldab jätkuva taotluse mõistet, tõlgendades seega määrust laialt. **[lk 6]**
- ii) Vastustajad on seisukohal, et „taotlus“ tähendab üksnes algset taotlust ja et artikli 81 kohaldamine jätkuvalle „taotlusele“ ei oleks loogiline, kuna puudub taotluse liikmesriigile esitamise kuupäev selle artikli tähenduses. Samuti väideti, et liidu kodanike puhul, kes ühest liikmesriigist teise liikudes juba saavad mõnda hüvitist, ei oleks sotsiaalkindlustushüvitise taotluse esitamiseks tähtaega ning seega koheldaks neid märksa soodsamalt kui oma kodanikke või teisi liidu kodanikke, kes teise liikmesriiki sisenemise ajal sotsiaalkindlustushüvitisi ei saanud.
- iii) Minu arvates peab sellele küsimusele vastama eitavalt. Nõustun vastustajate seisukohaga ega nõustu sellega, et iga perioodiline makse kujutab endast uut taotlust. Tegemist on maksetega, mis on tehtud esimese liikmesriigi ametiasutuse ainsa otsuse ehk algse taotluse rahuldamise otsuse alusel. Edasised väljamaksed kujutavad endast lihtsalt selle üheainsa algse taotluse alusel tehtud otsuse jõustamist. Kui taotluse tähendust laiendatakse nii, nagu see kohalduks igale kuupäevale, mil isik saab sotsiaalkindlustushüvitist, tekitaks see anomaaliaid ja diskrimineeriks liidu kodanikke, kes ei saa teise liikmesriiki elama asumise hetkel hüvitisi.
- iv) Vastusest oleneb menetluse käik, kuna kaebaja seisukoha toetamise korral oleks vaidlustatud otsuse põhjendus ebaõige.

Teine küsimus

24. Teine küsimus: kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis kas olukorras, kus sotsiaalkindlustushüvitise taotlus on ebaõigelt esitatud päritoluliikmesriigile, kuigi see oleks tulnud esitada teisele liikmesriigile, tuleb määruse nr 883/2004 artiklist 81 tulenevat teise liikmesriigi kohustust (nimelt kohustust käsitleda päritoluliikmesriigile esitatud taotlust vastuvõetavana teises liikmesriigis) tõlgendada nii, et see on täiesti sõltumatu kaebaja kohustusest anda oma elukoha kohta õiget teavet määruse nr 883/2004 artikli 76 lõike 4 kohaselt, mistõttu teine liikmesriik peab ebaõigelt päritoluliikmesriigile esitatud taotluse tunnistama artikli 81 mõistes vastuvõetavaks hoolimata sellest, et kaebaja ei ole kooskõlas artikli 76 lõikega 4 esitanud õiget teavet oma elukoha kohta teise liikmesriigi õiguses ette nähtud taotluse esitamise perioodil[?]

25. Selle küsimusega on seotud järgmised seisukohad:

- i) Kaebaja on seisukohal, et sellele küsimusele tuleb vastata jaatavalt ja et kohustus käsitleda taotlust teises liikmesriigis vastuvõetavana on täiesti sõltumatu sellest, kas kaebaja on teabe esitamise kohustuse täitnud või mitte. Siin tuginetakse 4. juuni 2015. aasta kohtuotsusele Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank vs. E. Fischer-Lintjens (C-543/13), eriti selle punktile 54, mille kohaselt ei lõpeta teabe esitamata jätmine tingimata sotsiaalkindlustuskaitse katkematust. [lk 7]
- ii) Vastustajad on seisukohal, et esimesele küsimusele väljapakutud vastusega seoses see küsimus ei tõusetu, kuid kui see siiski tõusetub, on vastus eitav, ja et asjaolu, et jäeti esitamata õiged andmed, mis oleksid võimaldanud taotluse nõuetekohaselt edasi saata, välistab nii praktikas kui ka põhimõtteliselt artiklis 81 sätestatud edasisaatmismenetluse kohaldamise. Praeguses olukorras oli tegemist õiguslike kohustuste raske rikkumisega. Kaebaja rikkus artikli 76 lõiget 4 ja Rumeenia ametiasutusel ei oleks olnud võimalik tegutseda artikli 81 kohaselt, kuna kaebaja ei öelnud neile enne siin riigis lapsetoetuse taotluse esitamist, et elab Iirimaa.
- iii) Minu ettepanek vastamiseks on selline, et esimesele küsimusele väljapakutud vastusega seoses see küsimus ei tõusetu, kuid kui see siiski tõusetub, on vastus vastustajate väidetes väljendatud põhjustel eitav.
- iv) Vastus sellele küsimusele on oluline, sest vaidlustatud otsus toetub väitele, et kaebaja ei järginud artikli 76 lõiget 4.

Kolmas küsimus

26. Kolmas küsimus: kas liidu õiguses sisalduva üldise tõhususe põhimõtte tagajärjel kaob võimalus kasutada liidu õigusest tulenevaid õigusi sellistel asjaoludel nagu käesolevas menetluses (eeskätt asjaoludel, kus liidu kodanik, kes kasutab õigust vabalt liikuda, rikub artikli 76 lõikest 4 tulenevat kohustust

teavitada oma päritoluliikmesriigi sotsiaalhoolekandeaosutusi elukohariigi vahetamisest) seetõttu, et selle liikmesriigi õiguses, kus ta kasutab õigust vabalt liikuda, on nõue, mille kohaselt lapsetoetuse taotlemiseks tagasiulatavalt peab liidu kodanik sellist toetust teises liikmesriigis taotlema kaheteistkümne kuu jooksul, nagu on sätestatud viimati nimetatud liikmesriigi õiguses.

27. Selle küsimusega on seotud järgmised seisukohad:

- i) Kaebaja on seisukohal, et tõhususe põhimõtet on rikutud, kuna kaebaja taotlus saada toetust tagasiulatavalt jäeti rahuldamata.
- ii) Vastustajad on seisukohal, et sellele küsimusele tuleb vastata eitavalt ja et tõhususe põhimõtet ei ole rikutud. Kaheteistkümne kuu reegel on neutraalne säte, mida kohaldatakse võrdselt nii liri kui ka liidu kodanikele ja mis võimaldab maksta toetust tagasiulatavalt, kui taotlus esitatakse kaheteistkümne kuu jooksul või kui on ära näidatud mõjuv põhjus.
- iii) Minu ettepanek on samuti vastata eitavalt ja ma nõustun vastustajate väitega. Minu hinnangul on kaebaja oma väites tõhususe põhimõtte kriteeriumidest põhimõtteliselt valesti aru saanud. See põhimõte ei taga ühegi konkreetse taotluse rahuldamist. Kui seda nii tõlgendatakse, ei saaks ühtegi liidu õigusel põhinevat taotlust jätta rahuldamata liikmesriigi õiguse (näiteks aegumisnormide) põhjal ja seda mitte üksnes sotsiaalhoolekande valdkonnas, vaid kõigis liidu õigusega lõikuvates õiguse valdkondades, sest see muudaks konkreetse taotluse esitamise *konkreetselt taotleja jaoks* võimatuks või põhjustaks talle erakordseid raskusi, isegi kui ta on jätnud kasutamata võimalused oma õigusi [lk 8] teostada. See erineb täielikult olukorrast, kus seadus ei anna mõistlikku võimalust *taotlejatele üldiselt*. Viimati nimetatud loomuga säte on vastuolus tõhususe põhimõttega; neutraalne ja mõistlik seadus, mille mõni konkreetne taotleja jätab ära kasutamata, aga seda ei ole.
- iv) Küsimus on oluline seetõttu, et vastustajad tuginesid toetuse tagasiulatavalt maksimisest keeldumisel taotluse esitamiseks kehtestatud 12 kuu pikkusele ajapiirangule.

Määrus

28. Seetõttu kohus määrab:

- i) Esitada Euroopa Kohtule ELTL artikli 267 alusel järgmised eelotsuse küsimused:
 1. Kas määruse nr 883/2004 artiklis 81 esitatud mõiste „taotlus“ hõlmab jätkuvat perioodilise hüvitise saamist esimeselt liikmesriigilt (kui hüvitist peaks tegelikult maksma teine liikmesriik) iga kord, kui seda hüvitist

- makstakse, isegi pärast algset taotlust ja esimese riigi algset otsust hüvitist maksta?
2. Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis kas olukorras, kus sotsiaalkindlustushüvitise taotlus on ebaõigelt esitatud päritoluliikmesriigile, kuigi see oleks tulnud esitada teisele liikmesriigile, tuleb määruse nr 883/2004 artiklist 81 tulenevat teise liikmesriigi kohustust (nimelt kohustust käsitleda päritoluliikmesriigile esitatud taotlust vastuvõetavana teises liikmesriigis) tõlgendada nii, et see on täiesti sõltumatu kaebaja kohustusest anda oma elukoha kohta õiget teavet määruse nr 883/2004 artikli 76 lõike 4 kohaselt, mistõttu teine liikmesriik peab ebaõigelt päritoluliikmesriigile esitatud taotluse tunnistama artikli 81 mõistes vastuvõetavaks hoolimata sellest, et kaebaja ei ole kooskõlas artikli 76 lõikega 4 esitanud õiget teavet oma elukoha kohta teise liikmesriigi õiguses ette nähtud taotluse esitamise perioodil?
 3. Kas liidu õiguses sisalduva üldise tõhususe põhimõtte tagajärjel kaob võimalus kasutada liidu õigusest tulenevaid õigusi sellistel asjaoludel nagu praeguses menetluses (eeskätt asjaoludel, kus liidu kodanik, kes kasutab õigust vabalt liikuda, rikub artikli 76 lõikest 4 tulenevat kohustust teavitada oma päritoluliikmesriigi sotsiaalhoolekandeametusi elukohariigi muutmisest) seetõttu, et selle liikmesriigi õiguses, kus ta kasutab õigust vabalt liikuda, on nõue, mille kohaselt lapsetoetuse taotlemiseks tagasiulatuvalt peab liidu kodanik sellist toetust teises liikmesriigis taotlema kaheteistkümne kuu jooksul, nagu on sätestatud viimati nimetatud liikmesriigi õiguses?
 - ii) Anda taotlejale korraldus esitada kohtu peasekretärile 28 päeva jooksul kõik Euroopa Kohtu jaoks vajalikud dokumendid ja peatada menetlus kuni Euroopa Kohtult otsuse saamiseni.